

Sygn. akt IX Ka 810/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Stefańska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 r.

sprawy M. F.

obwinionego o wykroczenie z art. 194 pkt 1 ustawy Prawo wodne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Staszowie

z dnia 10 marca 2015r. sygn. akt II W 279/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego M. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100(sto) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

IX Ka 810/15

UZASADNIENIE

M. F. został obwiniony o to, że w dniu 28 lipca 2014 roku około godziny 13:00 w miejscowości S. woj. (...) dokonał zmiany stanu wody na gruncie polegającego na usunięciu przepustu pod drogą dojazdową do pól na działce o numerze ewidencyjnym (...), tj. o popełnienie wykroczenia z art. 194 pkt 1 Prawo wodne.

Sąd Rejonowy w Staszowie wyrokiem z dnia 10 marca 2015 roku

(sygn. akt II W 279/15) uznał obwinionego M. F. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, a stanowiącego wykroczenie z art. 194 pkt 1 Prawo wodne i za to na podstawie art. 194 pkt 1 Prawo wodne w zw. z art. 48 k.w.

w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500,00 złotych.

Nadto Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 50 złotych.

Apelację od przedmiotowego wyroku wniósł obrońca obwinionego M. F. skarżąc rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Staszowie w całości na jego korzyść. Apelujący zarzucił wyrokowi :

- obrazę przepisów postępowania polegającą na dowolnej ocenie dowodów, pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego, w tym dyskwalifikację zeznań świadka J. W., przy daniu wiary zeznaniom świadka M. W., która pozostaje w konflikcie z obwinionym i była karana za składanie fałszywych zeznań, a przez to błędne ustalenie, że materiał dowodowy stanowił dostateczną podstawę do przyjęcia,

że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia a mających wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że na drodze przejazdowej do pól na działce nr (...)

w S. istniał przepust, podczas, gdy z dokumentacji zgromadzonej w sprawie nie wynika, aby w przeszłości we wskazanym miejscu istniał przepust

- rażąco niewspółmierność kary.

Wobec powyższych zarzutów obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. F., od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Staszowie.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca obwinionego sprecyzował zarzut rażąco niewspółmierności kary wnioskując o złagodzenie orzeczonej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest bezzasadna. W realiach tej sprawy nie było żadnych racji, które przemawiałyby za koniecznością uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, a tym bardziej koniecznością zmiany zaskarżonego orzeczenia

i uniewinnienia oskarżonego od stawianego mu zarzutu.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji są prawidłowe i prawdziwe a materiał dowodowy leżący u podstaw tych ustaleń kompletny. Wszystkie ustalenia stanu faktycznego mają swoje odzwierciedlenie w zgromadzonych i wszechstronnie przeanalizowanych dowodach. Ocena tych dowodów uwzględnia kryteria obiektywne, a więc zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykazuje błędów natury logicznej ani faktycznej. Ocena ta poddaje się także kontroli procesowej (odwoławczej), gdyż organ sądowy w uzasadnieniu wyroku należycie umotywowwał w tym względzie swoje stanowisko.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego sąd I instancji wyprowadził właściwe wnioski co do winy obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia. Nie budzi zastrzeżeń przyjęty opis tego czynu i jego kwalifikacja prawna, jak również wymiar kary. Prawidłowo orzeczono też w przedmiocie kosztów procesu.

Przechodząc od uwag o charakterze ogólnym do rozważań szczegółowych wskazać trzeba, że wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd prawidłowo ustalił sprawstwo obwinionego M. F.. Za popełnieniem przez niego zarzucanego mu wykroczenia przemawiało kilka okoliczności. Przede wszystkim podstawę tych ustaleń stanowiły zeznania M. W., jakkolwiek świadek ten może pozostawać w konflikcie z obwinionym tym niemniej brak jest podstaw do podważania wiarygodności ich zeznań, zwłaszcza w kontekście pozostałych dowodów i wynikających z nich okoliczności. M. W. po zauważeniu naruszenia przez sąsiada stanu odwodnienia natychmiast poinformowała o tym zarówno Policję jak i Urząd Gminy w O.. Podnieść także należy, że tylko obwiniony miał sposobność i motyw uzasadniający takie zachowanie. Nie bez znaczenia jest, że właściwe organy administracyjne od 2000 roku toczą spór z M. F. o wykonanie przedmiotowego przepustu, potwierdzają to nie tylko załączone do akt postępowania dokumenty, ale także zeznania świadka E. O.. Nadto już podczas zastępczego wykonania obowiązku obwiniony odgrażał się, że przepust zostanie usunięty jeszcze tego samego dnia, co znajduje odzwierciedlenie w protokole z czynności egzekucyjnych, którego prawdziwości i rzetelności nie sposób podważyć. Prawdą jest także, że J. W. podejmowała działania, aby uchronić syna od odpowiedzialności za popełniony czyn,

co wynika z notatek służbowych sporządzonych przez funkcjonariuszy Policji podejmujących interwencję, jak i następnie zeznań jednego z nich- sierż. P. M.. Wyjaśnieniem M. F. i zeznaniem J. W. przeczą pozostałe zgromadzone w sprawie dowody. Nieracjonalne jest także twierdzenie, że to właśnie sąsiedzi W. dokonali usunięcia przepustu, skoro to w ich interesie pozostawało, aby przepust ten istniał, umożliwiając właściwe odprowadzanie i usuwanie wody, na który to czekali od 2000 roku.

Nie trafny jest także zarzut dotyczący błędnych ustaleń faktycznych. Sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny związany z koniecznością odtworzenia przepustu na podstawie zgromadzonej dokumentacji z postępowań administracyjnych. Nie mniej jednak dla odpowiedzialności za czyn zarzucony obwinionemu miał znaczenie stan istniejący po wykonaniu egzekucyjnym przepustu - w dniu 28 lipca 2014 roku. Obwiniony naruszył przepust istniejący i wykonany na podstawie prawomocnej decyzji administracyjnej w tym właśnie dniu. Postępowanie dotyczyło przepustu ustanowionego przez firmę zewnętrzną na podstawie zawartej z Gminą umowy w dniu 28 lipca 2014 roku, a nie mających miejsce wiele lat temu pierwotnych działań obwinionego.

Na uwagę nie zasługiwał także zarzut rażącej niewspółmierności kary. Apelujący nie wskazał na mające wymowę zasadniczą argumenty pozwalające na uznanie, że rozstrzygnięcie to jest rażąco surowe, a które to miałyby wpłynąć na to, aby karę tę złagodzić. Kara grzywny wymierzona obwinionemu jest adekwatna do zarzucanego mu czynu, jego nacechowanej złośliwością i uporczywością postawy a także uwzględnia jego możliwości finansowe. Kara grzywny została wymierzona w dolnych granicach zagrożenia i w ocenie sądu odwoławczego jest karą sprawiedliwą.

W postępowaniu odwoławczym ujawniono pisma obwinionego M. F. zawierające jego stanowisko w sprawie. Dokumenty te nie zawierały żadnych nowych treści, które miałyby wpływ na zmianę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 118 § 1 i 3 k.p.s.w oraz art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. zasądając od obwinionego M. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego, z uwagi na to, że obwiniony wniósł środek odwoławczy, który następnie nie został uwzględniony.